

One Battle After Another (2025)

Regie: Paul Thomas Anderson | 161 minuten | actie, misdaad, drama, komedie, thriller | Acteurs: Leonardo DiCaprio, Sean Penn, Benicio Del Toro, Regina Hall, Teyana Taylor, Chase Infiniti, Wood Harris, Alana Haim, Shayna McHayle, Paul Grimstad, Dijon, Brooklyn Demme, Sachi Diserafino, Melissa Dueñas, Starletta DuPois, Otilia Gupta, Nia Leon, Peter N. Lyas III, Joe Silva

Is regisseur Paul Thomas Anderson dé grote rebel in Hollywood? Hij flikt het immers (weliswaar met hulp van steracteur Leonardo DiCaprio) om de roman 'Vineland' (1990) van de Amerikaanse schrijver Thomas Pynchon, over een verzetsgroep tijdens de Reagan-jaren, in een highbudget film binnen te smokkelen. Hoewel het absoluut niet zonder slag of stoot ging, maakte Anderson met 'One Battle After Another' zijn tot nu toe meest actieve en politieke film zonder ook maar ergens zijn unieke inzet van de filmkunst op te offeren. Zijn artistieke vaders Robert Altman en Jonathan Demme zouden glimlachen van boven.

De licht ontvlambare Perfidia (een zeer stoere Teyana Taylor) en de waterdrager Bob (opzettelijk sullig vertolkt door DiCaprio) behoren

als stelletje tot de harde kern van de extreem-linkse groepering 'French 75' die zich met gewelddadige acties verzet tegen het hyperkapitalisme, dat volgens de groepering alleen maar ongelijkheid in de samenleving bevordert, en tegen machtsmisbruik van de overheid. Hun grootste tegenstander op de grond is de militair Steven J. Lockjaw (een licht absurde performance van Sean Penn). De French 75 weten Lockjaw een loer te draaien bij een bevrijdingsactie van onterecht vastgezette migranten. Maar eenmaal zijn tanden ergens ingezet te hebben laat deze militaire pitbull niet meer los.

Wanneer dochter Willa (Chase Infiniti) wordt geboren, verandert de realiteit van Perfidia en Bob aanzienlijk. Bob neemt het ouderschap alleen op zich want Perfidia kan het moederschap niet verenigen met haar extreempolitieke idealen. Maar als Lockjaw Perfidia weet op te sporen, zijn ook Willa en Bob in gevaar waardoor de twee moeten onderduiken. Vervolgens springt het verhaal naar het moment waarop Willa bijna klaar is met de middelbare school en waarin de aan lager wal geraakte vader Bob nog altijd zeer paranoïde is (smartphones zijn verboden voor Willa) over het idee dat de overheid hen in verband kan brengen met zijn French 75 verleden.

Alleen al te merken aan bevreemdende namen als Lockjaw en Perfidia is de satirische en absurde ondertoon in de film sterk geïnspireerd door Pynchon. De postmodernistische schrijver vermengt net als in 'Inherent Vice' (ook verfilmd door Anderson) met gemak ogenschijnlijke tegenstellingen, zoals zwaarbewapende beveiligers aangekleed als Jezus. Meer ontwrichtend nog, iedereen kan zomaar – als de omstandigheden er naar zijn – van kant wisselen. Dit soort ambiguïteit zoekt Anderson ook graag op en de regisseur weet dit in 'One Battle After Another' wederom tot het uiterste te drijven (inclusief Yorgos Lanthimos-staartje).

Het is knap hoe de jonge actrice Chase Infiniti, die Willa speelt, zich staande houdt tussen het acteergeweld en de soms bizarre types zoals die van Penn. De gerenommeerde acteur speelt één van zijn vreemdste rollen ooit en hij heeft best wat curiositeiten op zijn cv staan. Penn gaat helemaal op in strak georkestreerde tics waaronder een kaarsrechte houding en streng gewogen loopje. Zo balanceert Penn als volleerd acrobaat op een dunne scheidslijn tussen een cartoon figuur en een realistisch persoon. DiCaprio's stoner vader Bob is dan relatief gewoontjes. Net als 'Doc Sportello' in 'Inherent Vice' (2014), die familie hadden kunnen zijn, is Bob vooral toeschouwer

van het avontuur, aangeslagen door voortschrijdend inzicht. Dus over de gehele linie genomen weer subliem werk van Andersons vaste casting director Cassandra Kulukundis.

Nog indringender dan Quentin Tarantino buiten Anderson en cameraman Michael Bauman een klassiek breedbeeldformaat, VistaVision, uit om te scannen naar emoties in gezichten die schommelen tussen twijfel en vastberadenheid. Ook de actiescènes profiteren van VistaVision. Zonder computereffecten duwen de beelden en choreografie je naar het puntje van je stoel en blijft de actie geloofwaardig, ook een groot compliment aan de stuntcrew. Daarnaast geeft Anderson Jonny Greenwood, zijn vaste muziekcomponist sinds 'There Will Be Blood' (2007), heerlijk veel ruimte om de muziek te laten ademen. Zijn creatieve klankvondsten kunnen scènes af en toe geheel overnemen, meestal ten goede.

Onder het genot van een jointje dommelt Bobweg bij het kijken van 'The Battle of Algiers' (Gillo Pontecorvo, 1966), de gouden standaard in de filmverzameling van een oud revolutionair. Het komt dan uiteindelijk toch neer op een gevecht van mens tot mens en van groep tot groep, een cyclus die nooit zal stoppen als je de ander niet wil zien of accepteren zoals deze is. Hierin is geen enkel personage in deze film onfeilbaar. En hoe hecht de groepen ook zijn, moet je bij de ene vooral in het gareel lopen en wordt een lid als oneindig vervangbaar gezien en mag je bij de ander zijn wie je bent en leiden persoonlijke gebreken niet zomaar tot een lidmaatschapweigering of -beëindiging. Tussen het soms oorverdovende scheurwerk door lijkt het geen groot geheim welke kant van het slagveld de voorkeur van de regisseur heeft.

Voordat 'One Battle After Another' zich in rustiger vaarwater nestelt, is de proloog waarin Anderson veel vormende informatie propt dramatisch wat onevenwichtig. De elliptische montagestijl van de proloog werkt bijvoorbeeld meer organisch in 'There Will Be Blood' (2007). Ook zorgen de sprongen tussen ernst en lichtheid soms voor onduidelijkheid over wat de regisseur je eigenlijk wil meegeven over de politiek situatie in het machtigste land ter wereld. Echter, ondanks dat hier en daar Anderson de focus uit het oog verliest, compenseren de spectaculaire actie, fijnbesnaarde acteerprestaties en bijzondere beeldtaal ruim genoeg.

Roy van Landschoot